

нахме като гръмнати. Възможна ли бѣ такава несправедливостъ? Мислима ли бѣ такава непрѣдвидливостъ? И ние почнахме оная борба, която ще остане паметна. Ние явно искахме съединението, но давахме да се разбере, че съ извѣстни отстъпки ще прѣклонимъ глава. И върху четири точки ние най-много наблѣгахме. Тия четири минимални условия на нашето приемане на берлинския договоръ азъ въ редъ статии формулирахъ въ в. Марица, на която почти единственъ редакторъ бѣхъ останалъ. Тѣ бѣха:

1) Органическиятъ уставъ да не бжде нѣкакъвъ вилаетски законъ, за какъвто говори чл. 18 отъ берлинския договоръ, а конституция, на каквато полунезависимитѣ английски колонии се радватъ. За автономия като на тия колонии се говорѣше въ меморандума, подписанъ отъ Солзбери и Шувалова, който меморандумъ послужи за основа на берлинския договоръ.

2) Офицеритѣ на жандармерията и милицията да не бждатъ отъ армията на Абдулъ Хамида.

3) Генералъ-губернаторътъ да не бжде нѣкой левантинецъ или фанариотинъ, а българинъ.

4) Да нѣма турски гарнизони на границата.

* * *

Слѣдъ една борба отъ шестъ мѣсеци и слѣдъ обиколката по европейскитѣ дворове на двама насъ, източно-румелийскитѣ делегати — другарътъ ми бѣ д-ръ Янколовъ — и четиритѣ отъ тия условия се спечелиха. Уставътъ бѣ почти една конституция, офицери ни се дадоха руси, европейци или българи, за генералъ-губернаторъ се назначи синътъ на знаменития български патриотъ Богороди и най-послѣ на 25 априлъ 1879 г. генералъ Обручевъ, извънредниятъ пратеникъ на Царя-Освободителя, оповѣсти на пловдивчани, че Турция за сега не виждаше безотлагателна необходимостъ да се възползува отъ правото на гарнизонство и прибави надеждата, че това право „ще падне вѣроятно отъ само себе си, щомъ се разпрѣснатъ страховетѣ, възбудени отъ послѣдната война.“ И турски гарнизони не стѣпиха въ Румелия. И отъ тритѣ официални езика — турски, гръцки и български — остана да се слуша само българскиятъ. И азъ имахъ право